

**АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС;
ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО****Болгар О.В.,***кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального процесу
факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування
Одеського державного університету внутрішніх справ*

УДК 342.98

DOI 10.32845/2663-5666.2022.4.9

**ДО ДЕФІНІЦІЇ ТА ЗМІСТОВНИХ ОЗНАК ІНСТИТУТУ ДЕРЖАВНОЇ
РЕЄСТРАЦІЇ В АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІЙ ПЛОЩИНІ**

Постановка проблеми. Реалізація проголошеного Конституцією України пріоритету прав і свобод особистості зажадала створення ефективного механізму їх реалізації та захисту, що визначило найважливіші напрямки державно-правових перетворень. З проголошенням соціальної держави в суспільстві робиться заявка на рішучий крок до переходу від принципу «рівності можливостей» до принципу «рівності результатів». Створення умов реалізації проголошених Конституцією прав і свобод особистості вимагає її активної участі в соціальних і економічних процесах, що обумовлює потребу в радикальному системному оновленні правових форм, що опосередковують державно-владний вплив на інститути громадянського суспільства. Проведена в умовах трансформації економічної і політичної систем адміністративно-правова реформа не може бути зведена до оптимізації та адаптації існуючих правових механізмів державного управління стосовно нових умов, бо в основі її лежать принципово інші підходи до побудови нової системи взаємовідносин виконавчої влади та особистості, заснованої на ідеї забезпечення розумного балансу публічних і приватних інтересів. Різке скорочення сфер, що допускають можливість використання прямих адміністративних методів при істотному збагаченні функціональної ролі держави призвело до появи нових правових форм державного управління. На тлі структурно-функціонального реформування системи виконавчої влади особливої актуальності набула одна з форм її реалізації – державна реєстрація, яка знайшла своє застосування в усіх сферах державного управління (економіка, соціальна та адміністративно-політична сфери). Незважаючи на це, сутність і правова природа держав-

ної реєстрації як форми реалізації публічного адміністрування досі не стали предметом детального дослідження в юридичній літературі.

Огляд останніх досліджень і публікацій.

Певним аспектам теоретико-правового дослідження державної реєстрації приділялась увага науковців різних галузей знань. Серед вчених-адміністративістів, які займалися дослідженням цієї проблематики, можна відзначити роботи таких науковців як: В. Авер'янов, О. Андришко, Д. Бахрах, Ю. Битяк, Л. Біла-Тіунова, В. Вишняков, В. Галуцько, А. Головач, І. Голосніченко, І. Задоя, С. Ківалов, В. Колпаков, Ю. Тихомиров, О. Шмалій, М. Шульга та ін.

Враховуючи динамічність адміністративного законодавства, а також досить швидкі темпи розвитку та реформування адміністративного права, багато наукових положень частково втратили свою актуальність. Таким чином, цілком обґрунтовано можна говорити про те, що сьогодні необхідним стає системне і фундаментальне дослідження теоретичних і прикладних проблем, пов'язаних з адміністративно-правовим забезпеченням державної реєстрації на основі новітніх теоретико-правових засад.

Формулювання завдання дослідження.

Метою статті є формулювання дефініції інституту державної реєстрації в адміністративно-правовому сенсі.

Виклад основного матеріалу. Реєстраційна діяльність потребує опрацювання власного понятійного апарату. Від ґрунтовності його наукового обґрунтування багато в чому залежить успіх у вирішенні багатьох теоретичних питань державної реєстрації прав і їх руху, а також практики вирішення правовстановлюючих справ, державного посвідчення наявності або відсутності прав.

На сьогоднішній день в чинному законодавстві України поняття «державна реєстрація» не завжди трактується однозначно. Нерідко реєстрація розглядається тільки як матеріально-технічна дія. У цьому випадку вона відрізняється від правових актів тим, що при реєстрації не вчиняються владні дії, що мають на меті створення, зміну або припинення правовідносин [1].

Також реєстрацію ототожнюють з державно-владною діяльністю по встановленню юридично значущих фактів. Це означає, що він (факт) визнається державою в якості юридично значущого в різних видах відносин (адміністративно-, земельно-, цивільно-правових); в цьому випадку реєстрація є актом компетентного державного органу, що породжує або підтверджує права і обов'язки [2].

Водночас детальне дослідження розуміння реєстрації необхідне для побудови повної, актуалізованої, категоріальної та понятійної основи дослідження. Виходячи з вищесказаного, важливо уникнути невизначеності і нечіткості при викладі сформованих наукових поглядів, позицій і уявлень про зміст цих понять.

Поняття «реєстрація» є ключовим, тому доцільно почати дослідження з його розгляду. Словник української мови дає наступне тлумачення поняття «реєструвати»: записувати, відзначати з метою обліку, додання законної сили, наукового спостереження. Приблизно так само трактують досліджуване поняття словник іноземних слів і юридична енциклопедія, які вказують на те, що «реєстрація» має походження від латинського «*registrum*» – список, перелік: занесення у список, книгу; складання переліку опису; запис фактів або явищ з метою обліку, надання фактові законності [15].

З позиції проведеного дослідження ці визначення не можна назвати повними, оскільки вони характеризують в першу чергу технічну сторону такої діяльності, хоча, безумовно, містять і деякі сутнісні характеристики розглянутого поняття.

У юридичній літературі і законодавстві України існують різноманітні підходи до визначення поняття «реєстрація». Розглянемо найбільш поширені з них.

Як інститут публічної влади, що виконує обліково-контрольні та легалізуючі функції для забезпечення публічних інтересів та охорони законності на економічному полі, регульований нормами цивільного та адміністративного права, визначає державну реєстрацію І. Грущин-

ський [4]. В. Колпаков розглядає реєстрацію як самостійний інститут, представлений як матеріально-правовими, так і процесуально-правовими нормами [7].

У дослідженнях з адміністративного права також можна зустріти підхід, згідно з яким реєстрація розглядається в якості адміністративно-правового (легалізуючого) режиму, що сприяє досягненню цілей і завдань у різних галузях державного управління. Ряд вчених визначає реєстрацію як управлінську функцію. Так, наприклад, О. Задихайло виділяє реєстраційно-засвідчувальну функцію [6].

Крім того, реєстрація розглядається як метод. О. Остапенко та М. Ковалів розглядають реєстрацію як один з тимчасових методів управління, що виник замість традиційних методів безпосереднього директивного управління [3].

Викликає інтерес підхід, згідно з яким реєстрацію ототожнюють з реєстраційними діями як видом адміністративно-правових дій, які розуміються як владні вольові акти поведінки адміністративного органу, що здійснюються щодо конкретних фізичних або юридичних осіб, спрямовані на вирішення конкретної життєвої ситуації, яка виникла в ході здійснення адміністративної діяльності і тягнуть для зазначених осіб певні правові наслідки [1]. У юридичній літературі зустрічається і трактування реєстрації в якості акту офіційного визнання прав або законності відповідних дій, правових актів [8].

Аналіз розглянутих точок зору призводить до висновку, що сьогодні в науці переважають точки зору на реєстрацію як інститут державної влади, автономний інститут права, адміністративний (легалізуючий) режим, адміністративну функцію, метод правового регулювання суспільних відносин.

Реєстрація є більш об'ємним поняттям по відношенню до категорії «державна реєстрація», яка також викликає інтерес. Разом з тим закон не містить загального визначення державної реєстрації. У нормативних правових актах можна зустріти лише поняття державної реєстрації окремих об'єктів, при цьому реєстрація визначається або як «юридичний акт», або як «акти уповноваженого органу», або як специфічна «діяльність».

Відсутність законодавчої дефініції державної реєстрації породили її численні трактування в теоретичних дослідженнях вітчизняних дослідників.

О. Юшкевич розглядає державну реєстрацію як акт офіційного визнання законності відпо-

відних дій, здійснюваних, як правило, органами юстиції [16].

Д. Мовчан зазначає, що державна реєстрація є системою взаємопов'язаних і взаємодіючих елементів, що забезпечують факт визнання і підтвердження певного права [11].

М. Гурковський зазначає, що державна реєстрація – це спеціальна процедура, що засвідчує правомірність клопотання заявника про надання йому статусу юридичної особи або статусу громадянина про надання йому правового становища фізичної особи-підприємця [5].

С. Попов вказує, що державна реєстрація – це акт офіційного визнання законності існування певних матеріальних об'єктів і юридичних фактів [12].

На наш погляд, найбільш точно характерні риси державної реєстрації виділяє О. Кузьменко, що розглядає чотири основні ознаки інституту державної реєстрації:

- встановлення її вимог і процедур насамперед законами;
- державне визнання законності або незаконності дій фізичної та юридичної особи;
- обов'язковість здійснення реєстрації для відповідного органу або суб'єктів господарювання;
- володіння юридико-інформаційною цінністю [9].

Таким чином, особливість державної реєстрації полягає в тому, що вона є державно-владною діяльністю і здійснюється від імені держави. Під терміном «державна реєстрація» можна також розуміти всю сукупність дій установ юстиції, супутніх визнанню права. Безумовно, мова тут йде про дії, що здійснюються в суворій відповідності до законодавства.

Виходячи зі сказаного, видається, що державна реєстрація може розглядатися одночасно як правозастосовний акт держави, спрямований на визнання і підтвердження виникнення, обмеження (обтяження), переходу або припинення прав, як відповідну діяльність установ юстиції та як правовий інститут.

Основоположним поняттям виступає також «реєстраційна діяльність». У ряді робіт з адміністративного права реєстраційна діяльність, як і адміністративний процес в цілому, розглядається як правозастосовна діяльність. Згідно до теоретичного дослідження застосування права являє собою: владно-організуючу діяльність компетентних органів і осіб, що забезпечують в конкретних життєвих умовах-ситуаціях реалізацію юридичних норм, владну правову ді-

яльність органів держави, а також їх посадових осіб, наділених спеціальними повноваженнями щодо організації або забезпечення соціальної впорядкованості, стабільності в житті суспільства; владну діяльність компетентних органів та осіб з підготовки та прийняття індивідуального рішення по юридичній справі на основі юридичних фактів та конкретних правових норм: одну з форм державної діяльності, спрямовану на реалізацію правових приписів.

Як видно з наведених визначень, теоретики одноманітно трактують таке явище. Не викликає сумніву, що реєстраційна діяльність:

- здійснюється посадовими особами органів з функціями державної влади;
- носить персоніфікований характер;
- спрямована на встановлення певних юридичних наслідків;
- реалізується в законодавчо встановлених процесуальних формах і закінчується прийняттям індивідуального рішення.

Таким чином, реєстраційна діяльність носить правозастосовний характер.

Можна виділити характерні ознаки реєстраційної діяльності:

- носить публічний характер і здійснюється від імені держави;
- є формою управління;
- проводиться державними органами управління;
- необхідність і обов'язковість її проведення закріплюється законодавчим чином;
- є правозастосовною діяльністю;
- спрямована на досягнення юридично значущого результату;
- здійснюється органом реєстрації щодо непередбачених ньому суб'єктів;
- результатом у більшості випадків є офіційна документальна фіксація юридичного факту;
- процедура здійснення регламентується процесуальними нормами.

Отже, державна реєстрація є формою юридичної діяльності, вираженою в офіційному визнанні з боку держави за певними суб'єктами прав або правового статусу, в тих випадках, коли необхідним є регулювання з боку держави конкретних суспільних відносин, а також здійснення контролю за фактично здійснюваними діями.

Говорячи про призначення реєстрації, важливо визначити цілі і завдання цього адміністративно-правового інституту. Цілі реєстрації бувають різні.

Так, наприклад, С. Лихачов визначає, що державна реєстрація юридичних осіб та фізич-

них осіб-підприємців має на меті здійснення державного контролю за веденням господарської діяльності, проведенням оподаткування, отримання відомостей статистичного обліку для здійснення заходів регулювання економіки, надання всім зацікавленим особам інформації про зареєстровані права [10].

На думку О. Скакун, перелік об'єктів, що підлягають реєстрації є великим. За своїм характером всі ці об'єкти є різноплановими, але єдине, що їх об'єднує, – цілі державної реєстрації. По-перше, за допомогою реєстрації та ведення уніфікованого обліку держава забезпечує суспільну і державну безпеку, а по-друге, визнає правоздатність суб'єктів у певній сфері діяльності [13].

Більш широко визначає цілі державної реєстрації С. Слободянюк:

- забезпечення фізичній або юридичній особі можливості використання належних їй майнових та особистих немайнових прав;
- забезпечення виконання фізичною або юридичною особою покладених на неї юридичних обов'язків;
- забезпечення правової охорони прав фізичної або юридичної особи;
- забезпечення можливості здійснення державного контролю за законністю реалізації фізичними та юридичними особами наданих їм прав та виконанням покладених на них обов'язків [14].

Узагальнюючи думки наведених вище, а також інших вчених, можна представити основні цілі державної реєстрації в наступному порядку:

1. Має правостановлююче значення і забезпечує пріоритет прав їх правовласників.
2. Надає можливість отримання достовірної інформації про права, що реєструються.
3. Забезпечує впорядкування збору податків (фіскальна).
4. Забезпечує дотримання законності та захист прав і законних інтересів всіх учасників реєстраційного процесу.

Проведений системний аналіз не тільки наукових публікацій на цю тему, а й чинних нормативно-правових актів, що становлять інститут реєстрації, дозволяє сформулювати суспільно значущі та інші позитивні цілі реєстрації як методу правового регулювання:

- захист права (власності, авторських прав, свободи пересування тощо);
- легітимація (легалізація) суб'єкта права (реєстрація юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців);

- забезпечення безпеки в суспільстві (реєстрація зброї, отруйних речовин, транспортних засобів тощо);

- охорона державних інтересів (реєстрація актів цивільного стану);

- забезпечення контролю (виробництво етилового спирту, ввезення нових медикаментів тощо).

Розкриваючи цілі реєстрації, не можна забувати про те, що якщо сама процедура реєстрації не виконує ті завдання, для вирішення яких вона призначена, то виникає питання про її доцільність.

Якщо сама реєстрація перешкоджає реалізації конституційних прав і свобод громадян та інших суб'єктів реєстраційних правовідносин, то така процедура є шкідливою для суспільства і держави.

На нашу думку, здійснення тих чи інших видів реєстрації є виправданим, якщо реєстрація вирішує хоча б одне із завдань, а саме:

- захист прав і законних інтересів громадян;
- здійснення державного регулювання обігу окремих видів продукції, які створюють небезпеку заподіяння шкоди через неможливість повного контролю за ними з боку держави;
- впорядкування матеріальних об'єктів, що носять масовий характер, використання яких може бути небезпечним для життя і здоров'я необмеженого кола осіб;
- офіційне визнання майнових і немайнових прав громадян, виникнення, зміна і припинення яких неможлива без державного підтвердження;
- забезпечення необхідних умов для реалізації фінансового контролю об'єктів.

Сьогодні багато законів і підзаконних актів, що складають інститут державної реєстрації, не містять норм, в яких відображається призначення відповідної процедури. Тому для правильної реалізації цього інституту адміністративного права велике значення має законодавче закріплення цілей і завдань державної реєстрації. Якщо цілі реєстрації не закріплені в законах, то можлива ситуація, коли деякі органи виконавчої влади, видаючи «зручні» їм відповідні підзаконні нормативні акти, часто спотворюють істинний сенс реєстрації того чи іншого об'єкта.

Підводячи підсумок вищесказаного, можна сказати, що інститут реєстрації використовує єдину цільову установку – захист прав громадян і юридичних осіб, забезпечення державної та громадської безпеки.

Висновки. Видається, що державна реєстрація може розглядатися одночасно як правозастосовний акт держави, спрямований на визнання і підтвердження виникнення, обмеження (обтяження), переходу або припинення прав, як відповідну діяльність установ юстиції та як правовий інститут. Дефініція реєстрації не являється однозначною. У зв'язку з цим можна визначити її змістовні ознаки: носить публічний характер і здійснюється від імені держави; є формою управління; проводиться державними органами управління; необхідність і обов'язковість її проведення закріплюється законодавчим чином; є правозастосовною діяльністю; спрямована на досягнення юридично значущого результату; здійснюється органом реєстрації щодо непідпорядкованих ньому суб'єктів; результатом у більшості випадків є офіційна документальна фіксація юридичного факту; процедура здійснення регламентується процесуальними нормами. Основні цілі державної реєстрації представляються в наступному порядку: 1) має правовстановлююче значення і забезпечує пріоритет прав їх правовласників; 2) надає можливість отримання достовірної інформації про права, що реєструються; 3) забезпечує впорядкування збору податків (фіскальна); 4) забезпечує дотримання законності та захист прав і законних інтересів всіх учасників реєстраційного процесу. Суспільно значущі та інші позитивні цілі реєстрації як методу правового регулювання є наступними: захист права (власності, авторських прав, свободи пересування тощо); легітимація (легалізація) суб'єкта права (реєстрація юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців); забезпечення безпеки в суспільстві (реєстрація зброї, отруйних речовин, транспортних засобів тощо); охорона державних інтересів (реєстрація актів цивільного стану); забезпечення контролю (виробництво етилового спирту, ввезення нових медикаментів тощо). На нашу думку, здійснення тих чи інших видів державної реєстрації є виправданим, якщо реєстрація вирішує хоча б одне із завдань, а саме: захист прав і законних інтересів громадян; здійснення державного регулювання обігу окремих видів продукції, які створюють небезпеку заподіяння шкоди через неможливість повного контролю за ними з боку держави; впорядкування матеріальних об'єктів, що носять масовий характер, використан-

ня яких може бути небезпечним для життя і здоров'я необмеженого кола осіб; офіційне визнання майнових і немайнових прав громадян, виникнення, зміна і припинення яких неможлива без державного підтвердження; забезпечення необхідних умов для реалізації фінансового контролю об'єктів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Адміністративне право : підручник / Ю. П. Битяк та ін. Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. Харків : Право, 2017. 624 с.
2. Адміністративне право України : навчальний посібник : у 2 т. Т. 1 : Загальне адміністративне право / В. В. Галуцько та ін. Херсон : ПАТ «Херсонська міська друкарня», 2017. 320 с.
3. Адміністративне право України (загальна частина): навчальний посібник / О. І. Остапенко, М. В. Ковалів, С. С. Єсімов, Л. С. Гулак і інші. Львів: НУ «Львівська політехніка», 2019. 504 с.
4. Грущинський І.М. Державна реєстрація суб'єктів підприємницької діяльності : наук.-практ. посіб. / І.М. Грущинський, В.М. Кравчук, Є.П. Пограничний. Львів: Престиж-Інформ, 2000. 268 с.
5. Гурковський М. П. Зміст та особливості реєстраційного провадження. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2008. №4. С. 155–164.
6. Задихайло О.А. Правове регулювання надання адміністративних послуг в Україні. *Форум права*. 2011. № 1. С. 379–384.
7. Колпаков В.К. Адміністративне право України. Київ: Юрінком Інтер, 2009. 799 с.
8. Красовська А. Державна реєстрація як умова реалізації права на підприємництво в Україні. *Адміністративне право*. 2002. № 7. С. 62–64.
9. Кузьменко О.В. Природа реєстраційного провадження. *Вісник Академії митної служби України*. Серія: «Право». 2009. № 1 (2). С. 81–87.
10. Лихачов С. В. Дозвільне провадження в адміністративному процесі: дис. канд. юрид. наук: 12.00.07 / С. В. Лихачов. Х. : НУВС, 2001. 21 с.
11. Мовчан Д.В. Щодо систематизації державних органів, які здійснюють реєстраційне провадження. *Проблеми законності*. 2009. № 103. С. 159–166.
12. Попов С.Ю. Поняття та зміст адміністративно-правового регулювання державної реєстрації речових прав на нерухоме майно. *Митна справа*. 2012. Ч. 2. Кн. 1. № 1(79). С. 162–166.
13. Скакун О.Ф. Теорія держави і права. Харків: Консул, 2001. 656 с.
14. Слободянюк С.О. Місце та роль інституту державної реєстрації речових прав на нерухоме майно в правовій системі. *Збірник наукових праць. Держава і право*. 2011. №52. С. 298–303.
15. Тлумачний словник української мови / Укл. Ковальова Т.В., Коврига Л.П. Харків: Синтекс, 2002. 672 с.
16. Юшкевич О.Г. Провадження в справах про державну реєстрацію фізичних осіб-підприємців: Дис. канд. юрид. наук. Харків, 2007. 230 с.

Болгар О.В. ДО ДЕФІНІЦІЇ ТА ЗМІСТОВНИХ ОЗНАК ІНСТИТУТУ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ В АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІЙ ПЛОЩИНІ

У статті досліджено дефініцію та змістовні ознаки інституту державної реєстрації в адміністративному праві України. Аргументовано, що державна реєстрація може розглядатися одночасно як правозастосовний акт держави, спрямований на визнання і підтвердження виникнення, обмеження (обтяження), переходу або припинення прав, як відповідну діяльність установ юстиції та як правовий інститут. Наголошено, що дефініція реєстрації не являється однозначною. У зв'язку з цим визначено її особливості: носить публічний характер і здійснюється від імені держави; є формою управління; проводиться державними органами управління; необхідність і обов'язковість її проведення закріплюється законодавчим чином; є правозастосовною діяльністю; спрямована на досягнення юридично значущого результату; здійснюється органом реєстрації щодо непередбачених ньюмо суб'єктів; результатом у більшості випадків є офіційна документальна фіксація юридичного факту; процедура здійснення регламентується процесуальними нормами. Виділено основні цілі державної реєстрації: 1) має правостановлююче значення і забезпечує пріоритет прав їх правласників; 2) надає можливість отримання достовірної інформації про права, що реєструються; 3) забезпечує впорядкування збору податків (фіскальна); 4) забезпечує дотримання законності та захист прав і законних інтересів всіх учасників реєстраційного процесу. Обґрунтовано суспільно значущі та інші позитивні цілі реєстрації як методу правового регулювання: захист права (власності, авторських прав, свободи пересування тощо); легітимація (легалізація) суб'єкта права (реєстрація юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців); забезпечення безпеки в суспільстві (реєстрація зброї, отруйних речовин, транспортних засобів тощо); охорона державних інтересів (реєстрація актів цивільного стану); забезпечення контролю (виробництво етилового спирту, ввезення нових медикаментів тощо). Наголошено, що здійснення тих чи інших видів державної реєстрації є виправданим, якщо реєстрація вирішує хоча б одне із завдань, а саме: захист прав і законних інтересів громадян; здійснення державного регулювання обігу окремих видів продукції, які створюють небезпеку заподіяння шкоди через неможливість повного контролю за ними з боку держави; впорядкування матеріальних об'єктів, що носять масовий характер, використання яких може бути небезпечним для життя і здоров'я необмеженого кола осіб; офіційне визнання майнових і немайнових прав громадян, виникнення, зміна і припинення яких неможлива без державного підтвердження; забезпечення необхідних умов для реалізації фінансового контролю об'єктів.

Ключові слова: адміністративне право; адміністративне законодавство; державна реєстрація; дефініція; орган реєстрації; державний реєстратор; завдання реєстрації; цілі реєстрації; публічна адміністрація; адміністративна процедура.

Bolgar O.V. TO THE DEFINITION AND CONTENT FEATURES OF THE INSTITUTION OF STATE REGISTRATION IN THE ADMINISTRATIVE AND LEGAL PLANE

The article examines the definition and content features of the institution of state registration in the administrative law of Ukraine. It is argued that state registration can be considered simultaneously as a law enforcement act of the state aimed at recognizing and confirming the emergence, restriction (encumbrance), transfer or termination of rights, as a corresponding activity of justice institutions and as a legal institution. It is noted that the definition of registration is not unambiguous. In this regard, its features are defined: it is public in nature and is carried out on behalf of the state; it is a form of management; it is carried out by state management bodies; the necessity and obligation of its implementation is fixed by law; it is a law enforcement activity; it is aimed at achieving a legally significant result; it is carried out by the registration body in relation to subjects not ordered by it; the result in most cases is an official documentation of a legal fact; the implementation procedure is regulated by procedural norms. The main goals of state registration are highlighted: 1) has a title value and ensures the priority of the rights of their copyright holders; 2) provides an opportunity to obtain reliable information about the rights that are registered; 3) ensures the regulation of tax collection (fiscal); 4) ensures compliance with the legality and protection of the rights and legitimate interests of all participants in the registration process. Socially significant and other positive goals of registration as a method of Legal Regulation are justified: protection of rights (property, copyright, freedom of movement, etc.); legitimization (legalization) of the subject of Law (registration of legal entities and individual entrepreneurs); ensuring security in society (registration of weapons, toxic substances, vehicles, etc.); protecting state interests (registration of Civil Status Acts); ensuring control (production of ethyl alcohol, import of new medicines, etc.). It is noted that the implementation of certain types of state registration is justified if the registration solves at least one of the tasks, namely: protection of the rights and legitimate interests of citizens; implementation of state regulation of the turnover of certain types of products that create a risk of harm due to the impossibility of full control over them by the state; ordering of material objects that are of a mass nature, the use of which can be dangerous to the life and health of an unlimited number of persons; official recognition of property and non-property rights of citizens, the emergence, modification and termination of which is impossible without state confirmation; ensuring the necessary conditions for the implementation of financial control of objects.

Key words: administrative law; administrative legislation; state registration; definition; registration authority; state registrar; registration tasks; registration goals; public administration; administrative procedure.